

Олександр Адилін

Стрийська стежина

Олександр Адилін
Стрийська стежина

«Издательские решения»

Адилін О.

Стрийська стежина / О. Адилін — «Издательские решения»,

ISBN 978-5-44-961682-1

Весела та добра розповідь про подорож Стрийською стежиною. Цей туристичний маршрут автор книги розробив сам та назвав його так тому, що мандрівка проходила мальовничими та цікавими містами, містечками та селами які розкинулись на берегах річки Стрий або поряд з нею. Красиві водоспади, запаморочливі краєвиди Українських Карпат, прадавні скельні монастирі та давньоруські наскельні фортеці-гради, автентичні села й добрі люди — все це та багато іншого є в цій розповіді.

ISBN 978-5-44-961682-1

© Адилін О.
© Издательские решения

Стрийська стежина

Олександр Адилін

© Олександр Адилін, 2019

ISBN 978-5-4496-1682-1

Создано в интеллектуальной издательской системе Ridero

Я приїхав з Луцька у Львів поїздом Ковель-Чернівці близько першої години ночі. Моя наступна електричка відправляється о сьомій ранку. Щоб не сидіти на вокзалі сім годин я вирушив на Високий замок. Мені хотілося провести ніч в тиші та роздумах дивлячись на вогні нічного міста. Чомусь я думав, що з понеділка на вівторок там нікого не буде, наївний. Вільна лавочка залишилась лише одна, якраз для мене. З одного боку сиділа компанія студентів та випивала – горілку, пиво, вино й все, що горить. Вони поводили себе спокійно, але голосно, та намагалися перекричати іншу компанію, яка співала російський шансон під гітару. Це мене не абияк здивувало і спочатку мені здалося, що вони не місцеві, але коли вони закінчили свій виступ і я почув їх мову стало ясно – це львів'яни. А ще обидві компанії сильно матюкалися. Так, що навіть у мене, загартованого армійським сленгом прапорщиків в'янули вуха. Особливо гидко це звучало з уст гарних дівчат.

За якийсь час співоча компанія пішла, а до першої приєдналося ще кілька чоловік. Вони поверталися чи то з карнавалу чи зі збіговиська сатаністів я так і не зрозумів. Хлопець був з бітою жовто блакитного кольору, а дівчина з дешевим мачете які продаються у туристичних магазинах і на заправках. До ручки тесака була прив'язана довга помаранчева стрічка. На дівчині було чи то кімоно, чи то пончо, чи то плаття типу, як в Пугачової. Хоча перше, що спало на думку коли я її побачив – на холеру вона наділа на себе простирadlo з діркою під голову. Образ доповнювали двійко великих ієрогліфів (один в один, як на постільній білизні) спереду та заду.

Але найдивнішою компанією було два індуси. Вони не пили, не курили, не шуміли, а просто стояли на горі й дивились у далечінь. Ніби краєвид гарний, ніби романтика, але для двох чуваків які в принципі то й на геїв не схожі, тусуватися нічого не роблячи цілу ніч на горі!!? Можливо їх з гуртожитку виселили, а можливо у них було якесь індуське свято яке потрібно зустрічати на найвищій точці міста. Не знаю! Між собою вони говорили на мові схожій на пакистанську з іншими на англійській, а слово Саня вимовляли українською навіть без акценту.

Коли у студентів-сектантів закінчилося горюче вони перейшли на траву. Для дозаправлення вони спустилися трохи нижче по сходах та присмоктувалися по черзі до сопла бульбика.

Але навіть після таких коктейлів вони поводитися спокійно. Індусів не чіпали, не хотіли розпочати міжнародний конфлікт, а мене взагалі обходили іншою стороною. Чомусь мій туристичний рюкзак Pinguin асоціюється у людей з АТО. Він хоч і зеленого кольору, але не захисного, а навпаки яскравого. Та і я одягнений не в камуфляж, а в трекінгові штани та футболку, єдине, мої сабо Crocs, камуфляжні!!? І це вже не вперше, лише за цю подорож мене приймали за фронтовика тричі.

Та найбільший страх на веселу компанію навела моя вечеря а ля сніданок. Я ніколи не брав, а тут якогось дива взяв, варені курячі яйця. Мені і їсти ще не хотілося і в громадських місцях типу вокзал, автостанція, парк й тому подібне з тормозка я перекушувати не люблю. Та мені так не хотілося возити ті яйця, що я їх вирішив поїсти. А в мене вже давно є звичка розбивати шкаралупу не об якийсь сторонній предмет, а у свій лоб.

Після такого ритуалу вся компанія чемно зібралася, наклала повні смітники пляшок і гарненько рядочком пішла геть.

Залишилось тільки світанкове місто і два Раджапура які тепер дивилися на мене як на СанюШивуБрахмапутру.

Але і мені вже було час вирушати на вокзал. Я йшов Городоцькою вулицею. Будинки сонно потягувалися додивляючись останні сні, поряд шурхотіли по Львівській бруківці поодинокі автомобілі. А позаду мене викочувалося велике червоне Сонце. Воно заливало вулицю по обидва боки теплим ніжно-оксамитовим світлом і показувало мені шлях до нового дня і нових пригод.

Ранкова свіжість гарно підбадьорила, а сонечко підзарядило моє тіло, але тепло електрички потроху розморило і мене почало хилити на сон. Воно й не дивно, адже минулої ночі я майже не спав.

В пригоді став сучасний гаджет, тобто мій смартфон. Кілька секунд та рухів пальцями й будильник пише, що розбудить мене через годину і скільки там хвилин. Що ж якийсь час можна розслабитися і якщо не поспати то подрімати.

Людський інтелект цього разу перевершив мізки робота – природний годинник в моїй голові на кілька хвилин спрацював раніше, ніж будильник в телефоні.

Через деякий час я стояв на пероні станції Миколаїв-Дністровський. Над головою висіли свинцеві хмари, парило. Дихати було важко, чи то через високу вологість і температуру повітря, чи через смог. Поряд був Миколаївський цементний завод, дві височезні труби підпирали хмару темно синього з відливом фіолетового кольору. Я так і не зрозумів чи то були атмосферні чи хмари диму які викидав завод.

Від залізничної станції до містечка півгодини ходу. Дорогою запитую людей, як краще пройти до грота «Прийма», але місцеві не тільки не знають дороги їм навіть не відомо про існування такого гроту. В пам'яті тримається карта місцевості в кишені лежить смартфон з навігатором в допомогу.

Безпосередньо, місто зустрічає мене вуличкою з красивими старовинними будинками навколо яких цвітуть величезні кущі троянд. Гарно!

Невеличке місто може похвалитися великим палацом культури з білими колонами. На фронтоні напис «Patriae decori civibus educandis» – освічені громадяни є окрасою батьківщини. До речі, таке ж гасло викарбувано на головному корпусі Львівського національного університету імені Івана Франка. Цікаво скільки освічених громадян торгує на стихійному базарі, що розкинувся на площі перед палацом. А, що зручно. До обіду продаєш турецькі лахи

з розкладного лотка, обідаєш під клейончастим дахом свого бутіка, а ввечері йдеш культурно просвітлюватися.

Десяток людей різного віку не змогли підказати коротку дорогу до урочища «Прийма», але неподалік культурного центру Миколаєва інтелігентна пані схожа на викладача української мови прояснила ситуацію. Показала в якому напрямку йти та зробила зауваження щодо моєї вимови, виявляється я не тільки пишу з помилками, а ще й розмовляю не правильно.

За кілька хвилин я зустрів двох чоловіків які йшли в потрібному мені напрямку. Вони провели мене до виходу з міста, далі я піду сам.

Когось може здивувати чому я так часто запитую дорогу, при тому, що у мене ще і є навігатор. На це є певні причини. Я вже неодноразово стикався з неточними даними у GPS-навігаторі та й місцеві частенько давали хибну інформацію. Особливо коли запитуєш про відстань аборигени які як правило пішки не ходять, а їздять велосипедами, кіньми, тракторами й автомобілями зменшують реальний кілометраж в кілька раз, в залежності від того хто чим їздить.

На цьому кінці міста теж були гарні будинки, але розбита дорога. За садибами виднівся пагорб на якому стояв хрест і, здається, капличка. Містечко плавно перейшло в село, назву якого я на жаль забув. Обабіч паслася чорна, як ніч корова та стояв пам'ятник...жертвам більшовицького терору». На п'єдесталі перераховані прізвища борців за свободу, після десятка імен згадали й невідомого з Волині.

Я йшов далі й на сьогодні мої пригоди тільки починалися.

Сільська дорога привела мене до лісу. Тут знаходиться дендрарій «Радів». Грунтовка розбита лісовозами давала надію на можливість зустрічі людей. Щоб уточнити напрямок руху. Поки йшов по навігатору. Та через півгодини таки зустрів місцевого грибника. Любитель тихого полювання сказав, що мені потрібно іти в іншу сторону...

Залізши в непрохідні хащі зрозумів, що я або поворот пропустив або пішов не туди. Вирішив повертатися до перехрестя і там постаратися знайти шлях. Мені знову пощастило, зустрів лісників які не тільки дорогу показали, а ще й підвезли до потрібного повороту. Виявилось з самого початку навігатор вів мене правильно і я майже дійшов до цього місця. А грибник не помилився він відправив мене на хутір Прийма (виявилось є такий) через який я проходив, а про однойменний грот він можливо і не знав. Для себе я зробив висновок, що на майбутнє потрібно точніше ставити питання.

З основної дороги у ліс йшла малопомітна стежка. Основною прикметою цього повороту була купа старої битої цегли. Хто і навіщо її сюди привіз залишиться загадкою. Те що я називаю поворотом так можна назвати з великою, ні величезною натяжкою. Адже, як я вже говорив у бік веде стежина заросла чагарниками, можливо я на неї й уваги не звернув би. Принаймі, мені здавалося, що до урочища ходять частіше і стежка має бути більш протоптана. Та основні пригоди були попереду.

Побродивши лісовими нетрями зо дві години я добре нагодував комарів, переніс з місця на місце десяток кліщів, пробирався крізь кропиву, обходив борщівник і коли вже майже був готовий здатися та виходити з Радівських джунглів, так і не знайшовши Прийми, випадково натрапив на вказівник « Печера 500 м». Вказівник був, а стежка знову губилася в хащах,

щезала, розходилась. Ще через хвилин сорок я таки натрапив на ще один вказівник і вдалині між стовбурами столітніх буків показалося щось схоже на печери.

Сам грот вразив менше, як дорога до нього. Я стояв на камені по якому тисячі років назад ходили первісні люди, тут був їх мисливський табір. В таких місцях, зазвичай, мене наповнюють дивні відчуття. З п'ятьми минулих століть виринають магічні істоти-примари, чуються чарівні звуки й головне весь навколишній простір наповнює дивна енергетика.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.